

חוסין אומר שאינו יכול לבוא למשאומתן בלי ערפאת. פרס אומר שאינו יכול למשאומתן בלי שמיר.
הערבים מאשימים את פרס באי יכולת להחליט. בגלל השיתוק הטבוע בעצם מהותה של ממשלת-האחרות הלאומית. הישראלים מאשימים את ערפאת באי יכולת להחליט. ואת חור סיין באי יכולת להחליט בלי ערפאת. שני הצדדים אומרים שכבר עשו ויתורים כבירים.

שני הצדדים טוענים שאם לא יוזז העניין בקרוב (כל אחד ברוח ההצעות שלו) הרי יקרה אסון. אנשיהמערך אומרים לאמריקאים שבישראל יגאה גל הגיוענות. אי אפשר יהיה לעצור את ההתנחלויות. חוסין אומר שהפלסטינים המתונים יעלמו ובמקומם יבואו הקיצוניים. וכל המישרים הפרו אמריקאים בעולם הערבי יקברו תחת גל הקנאות המוסלמית.

מצחק? לא. אין זה מצחק בכלל.

כל הוויכוח הזה אין עדיין זכר להסדרה-שלום. לגבי טיבו של הסדר זה רובצת תהום בין ממשלת-

במדינה

עיתונות

ציציות או ציצות?

לא כל חרא ולא כל זיון

צריכים להיות מונצחים?

שאלה: אני בת 32 ונשואה באושר. יחסי-המין שלי עם בעלי טובים מאוד... להפתעתי המרובה, גיליתי לא מכבר שבנוסף לקיום היחסים איתי, הוא גם מאונן לפעמים... האם זאת אומרת שיש לנו בעיה?

תשובה: אם מדובר... בתופעה ה מתרחשת רק לעיתים רחוקות, אין לך מה לדאוג. זה טבעי. זה נורמלי.

לעורך הטרי של מעריב, עירן דיסנצ'יק, 42, זה לא נשמע טבעי כלל. למרות שמאז מונה, לפני שבועות אחדים, כעורך הצהרון, ביקש להדחיק אותו קדימה — נוכח ידיעות אחרונות, ההולך ורחק ממנו כשיא התפוצה שלו, וחדשות, הנושף בעורפו, ולשם כך בחר בסממנים חיצוניים, בעיקר, כמו בכותרות גדולות ואישיות

אשה לכנה מתגרה מינית רק במגע עם גבר ציבעוני.
זרעונים לאמא. לא שכוחותינו הסתפקו במבוגרים. גם חלקם של הילדים לא נגרע. בכתבה סכס בחדר-הילדים רווח, בין השאר, על קבוצת גילאי שבע, שהגיעו לאורגומה כ-15 עד 20 פעמים ליום" וגם הובא הסברה של ילדה בת חמש מרעננה, כיצד אביה נתן "זרעונים" לאמה: "הוא שוכב עליה".

ייתכן כי ההסבר לכל זאת אינו אלא שמרוב רצון לשפר את העיתון לא הספיקו כוחותינו לעיין בחזור של העורך החדש.

אחרת קשה להסביר כיצד הגיע אפילו בעל הטור יוסף לפיד, מנכ"ל רשות השידור לשעבר, לגסות כה קיצונית, כפי שהנציח אותה בגליון סוף-השבוע האחרון של מעריב, שאל לפיד, בנתחו את הקצנתו של הליכוד: "לאן הם הולכים? לציציותיו של הרב כהנא או לציצותיה של גאולה כהן?"

היסטוריה

117 מילים אומללות

הרב הרומני והמיליונר הבריטי פנו בבקשה למופת: לחקים את בית-המקדש

היו ביניהם, מי שהיו בעבר "קופאי" בנק ברנגון, אמרגן-שחקנים, מרירי-תיירות, סוחרת-מונות, ליצור-קירוס, שמאיי-קרקעות, מוקדשי-סקוטי, מגן-נבל, נהגי-מונית, מורה בבית-ספר עממי ומיסיונר. כך תיאר רונלד סטורס, מי שהיה מושלה הצבאי (הבריטי) של ירושלים, כמעט לפני 60 שנה, בספר זיכרונותיו, את חבריו לעבודה של אחד ריצ'ארד ווטסון, פקיד זוטר במנהל המנדטורי באותם ימים, אשר ביקש בשבוע שעבר, במכתב למערכת לעיתון המופיע בעיר-שדה סקוטית, לשלח את הקוראים בכמה מחוויותיו מאותן שנים.

"אני אחראי!" מה שעורר את ווטסון בן ה-88 לכתבת מיכתבו היה גורד-הרין של נאשמי המחתרת היהודית, ווטסון ביקש להזכיר נשכחות, להוכיח כי מאז ומתמיד לטשו הציונים, שהגיעו לארץ-ישראל בעיקבות הצה"ר בלפור (הצהרת ה-117 המילים ה-אומללות, כדבריו), את עיניהם להרי הבית, אם כי בפחות תוקפנות, ובחרבה פחות תיחכום.

העובדות שווסטון העלה הן שבאר תן שנים ראשונות של המנדט הבריטי פנו גם הרב הראשי של יהודי רומניה וגם המיליונר-התעשיין (אייס-יאל), התעשיות הכימיות האימפריאליות) הבריטי-הציוני סר אלפרד מונה, בפניה ישירה אל המופתי של ירושלים, ה-חאג' אמין אל-חוסייני, וביקשו ממנו למצוא דרך כיצד להקים מחדש את בית-המקדש על ההריבית.

מה שמנע, לדעת ווטסון, את המשך הדיון ברעיונות-סירוף מן הסוג הזה לא היה רק המופתי עצמו, אלא, בעיקר, המינהל המנדטורי, שלמרות כל חולי-שותיו, לא ידע חוכמות.

כאשר, למשל, הצד השני ביקש לעורר מהומות, הוסדרו הדברים, לפי זכרונותיו של ווטסון, בצורה פשוטה לגמרי. היה זה באחד הערים כאשר משוחררי הגדודים העבריים של מיל-המתי-העולם הראשונה ביקשו לקיים טקס-אזכרה לחלליהם בבית-הכנסת על שם רבי יוחנן ברוכאי בעיר העתיקה ולצעוד אליו, ממרכז ירושלים, כשהם נושאים עימם את דגלי הגדודים.

מיד ביקשו ראשי הציבור הערבי להיפגש עם מושל העיר והודיעו לו, שאם אכן ייערך מצעד יהודי כזה הלא, לא יוכלו להיות אחראים לסדר בירושלים. השיב להם המושל: "אין כל צורך שאתם תהיו אחראיים לסדר. אני אחיה אחראי לסדר".

אהובה דנה, האחות היפהפיה, יצאה לטפל בראש-הרשת הפצוע, החליטה להינשא לו — ולבלות את ירח הדבש בתאילנד במסע לקניית סמים

חשיבות רבה למודיעים החושפים רשתות-סמים. כאשר התבקש לנסוע לחו"ל ול" הביא סמים עבור מבריחים, עשה זאת בתיאום עם המיטרה, וגרם לתפיסתם של עבריינים אחדים. המיטרה השי- תדלה מאוד שלא לחשוף את רודיטי, בתיקווה שתוכל להשתמש בו לאורך זמן, ולמכיצעים חשופים ביותר.

תענוג ועסק

כאשר פגש רודיטי ב-1984 את יוסי ברייזי בחולון, הסכים רודיטי להצעתו של יוסי לנסוע איתו לגרמניה ולייבא לארץ סמים. אולם כאשר פנה רודיטי למפעיל שלו במיטרה וסיפר על מיבצעו החדש, לא קיבל עידוד. המיטרה חששה שמא מסכן הפעם הקשיש את חייו, שאם ייחשף באירופה לא תוכל המיטרה להגן על חייו, והוא עלול להיחשף. למרות האזהרות החליט רודיטי להתנכר לחשופ את הרשת החדשה, שהיתה אמורה להבטיח כמויות גדולות של הרואין מתאילנד לישראל, דרך אירופה. בגלל קשיים כספיים של יוסי בן יוסי, לא נסע אתו רודיטי בנסיעה

"אני מוכן להתראיין" אמר כנלפון יעקב רודיטי, אבל בתנאי שיעזרו לו. "שאלתי מה העורה שהוא מצפה לה, ורודיטי ענה: 'אני לא אוהב לקרוא לזה כסף. אז נקרא לזה עורה'".

מאחר שאין זה נהוג לשלם עבור ראינות, לא ריאיינתי את רודיטי. למרות שהייתי סקרנית מאוד לשמוע מפיו מדוע החליט בגיל המתקדם של 63 לסכן את חייו עבור מישטרת ישראל ולהפוך למגלה רשתות להב- רחת הרואין.

את כל חייו, עד לגיל 60, עבר רודיטי כאדם קטן וחסר-כצע. מפעם לפעם הסתבר בעבירות של מירמה ושיבוש הליכי-מישפט, ומכאן היכרר תו עם המשטרה. ההיכרות עם המיטרה הביאה את רודיטי לעיסוק נוסף. הוא הפך מודיע של מישטרת-ישראל. הוא התערב בין עבריינים ומסר עליהם מידע למישהו. הוא היה איש אפור, ולכן לא חשדו בו העבריינים שהוא עובד עבור המיטרה. הוא רכש את אמונם של אנשי העולם התחתון בחולון, וכמה מהם פנו אליו בבקשות לעזרה בהב- רחות סמים לישראל. סמים הם השטח המכניס ביותר בעולם הפשע והמוזיק ביותר לציבור. והמיטרה מייחסת

מעריב

העתון הנפוץ ביותר במדינת ישראל

המחיר: הוצאת מדינת ישראל, המערכת: תל-אביב, רח' קרליבך 2
מיכוד — 67132, ת.ד. 20050 — מיכוד 61260, טלפון 439111

13.8.1985

אל: כוחותינו
מאת: עידו
שלום,

לא כל מגע מיני הוא זיון ולא כל צואה היא חרא.
לא כל חרא ולא כל זיון צריכים להיות מונצחים ב"מעריב".

כדי שלא נאבד את הפרופורציות בנושא הזיונים - בפרט אלה הזוכים להתייחסות מילולית בוטה בחלקים השונים בעיתון - אני מבקש בזה להנחות את כולם כי שימוש במלים גנות בטקסטים שלנו מחייב אישור מפורש מראש של העורך הנוגע בדבר. גם העורך ינהג בחוכמה אם יבדוק את החלטתו אצלי, אצל יובל, לוי, תירוש או ארז, אם ההחלטה - להשאיר או להשמיט מלה גסה - היתה נכונה. ברוב המקרים היא לא תהיה נכונה.

שימוש מופרז במלים ובגיטויים גסים אינו מעיד על חופש-ביטוי או על קידמה, רק על טעם רע.

ש ל כ ס

חזרה-התראה של עורך "מעריב" הטורכומפיליה זאת לא מילה גסה

יותר, ריבוי מיסגרות בעלות רקע אפור וזורר — נראה לדיסנצ'יק כי גל הגסויות שהציף את מעריב לאחרונה אינו בריוק תרופת-הפלא שלה זוקק העיתון.

"דרך עגב". לכן, למחרת היום שפנינת האוננות הופיעה במדור המין החדש של מעריב, בעל השם המדבר כער עצמו, דרך עגב, מיהר דיסנצ'יק והוציא חוזר מנוסח בלשון חבר'ה-מנית לעובדי העיתון (כוחותינו). שבו ביקש להזכיר להם כי "לא כל חרא וכל זיון צריכים להיות מונצחים במעריב". וכדי לשים קץ לתופעה, קבע סדרים של צנזורה פנימית (ראה גלופה).

אלא שהחור, הלחם בטעם הרע, לא בריוק הועיל. עבר רק שבוע ודיסנצ'יק היה יכול למצוא בעיתונו, מה זאת, למשל, דוגמה של אכסחרי ביציונים גברי: "הגבר מראה את הפין לאשה".

וכדי לא לקפח את הנשים, רובר באותה כתבה גם על נושא חשוב במיוחד, ההטורכומפיליה, כאשר

ישראל, ממשלת-יירון והממשלה-ה פלסטינית-ברדר. על כך אף אין מדבר רים כיום.

האופטימיסטים משני הצדדים אומרים: קודם כל שיתחילו לדבר. משאומתן יוצר אווירה חדשה. באווירה חדשה יעלו רעיונות חדשים, הנראים כיום בלתי-אפשריים.

אותם אופטימיסטים מוכירים שוב ושוב את האמירה הסינית המפורסמת, על המיצעד בן אלף המילין המתחיל בצעד אחד ראשון. כיום מרביתם על הצעד הראשון הזה — ואולי רק על המילימטר הראשון של תווית האגודל לקראת הצעד הראשון.

כל טיול מרפי לא נועדו אלא כדי לדבר על המילימטר הזה — לדבר, כינתים, ולא לעשות. האמריקאים עדיין אינם יודעים אם הם בכלל מוכנים גם לכך. הם כפופים לוותו ישראלי. הם פוחדים מפני כישי לון, שבייש את רונלד גנז. ובינתים מרפי מטייל.